

Ἀπὸ τὴ βίαση, ἀπὸ τὸ δημοτικὸ σκολεῖο πρόπει ν' ἀρχίσῃ ἡ γυατρειὰ τοῦ κακοῦ. Στὰ μικρὰ παιδιὰ τὸ διλυτῆριον τοῦ Δασκαλισμοῦ μπορεῖ νὰ ἐνεργήσῃ μὲ μεγαλειότερη δύναμιν, καὶ πρόπει νὰ σωθῆνε τὰ παιδιὰ, γιὰ νὰ γλυτώσουνε κ' οἱ ἄντρες.

Ὅλοι, οἱ περισσότεροι, φωνάζουν πὼς δὲν ἔχουμε σκολεῖα, πὼς τὰ παιδιὰ μας δὲ μαθαίνουσι τίποτα κ.τ.λ.

Δὲ θὰ εἶτανε καλύτερα νὰ λέγαμε; Παιδαγωγοὶ δὲν ἔχουμε, δασκάλους δὲν ἔχουμε γιὰ νὰ μορφώσουν τὰ παιδιὰ μας καὶ νὰ τὰ βάλουν στὸν ἴδιον δρόμον ποῦ φέρνει πρὸς τὴν ἀληθινὴν τὴν Παιδείαν; Ὅταν ἀποχτήσουμε ἀληθινούς καὶ εὐσυνείδητους δασκάλους, ποῦ νὰ ξέροιν τὸ σκοπὸ καὶ τὸν προορισμὸ τους τὸν ἐθνικόν, τότε βιβλίον καὶ βιβλία καλὰ θίχουμε, καὶ σκολεῖα εὐεργετικά καὶ Παιδεία μὲς στὴν Ἑλλάδα θὰ γνωρίσουμε.

Ἐπιπλέον εἶναι στὸν ἀνέρον, ἀπὸ τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Συνέδριον, κατὰ μίαν ἐκ τῶν ἐπισημάνσεων, καὶ γιὰ ἕνα ζήτημα σοβαρὸν, σὺν τῷ Ἐκπαιδευτικῷ ζήτημα, χρειάζεται σοβαρὴ ἐργασία, χρειάζονται σοβαρὰ καὶ συχνὰ Συνέδρια. Λόγια δὲ μὲς χρειάζονται χορηγία ἀπὸ λόγια.

Καὶ τώρα δὲ θέλω νὰ νομίσῃ κανεὶς πὼς ἔτι καὶ ἂν εἶπα, τὸ εἶπα γιὰ νὰ φανῇ πὼς καὶ γὼ κίττι λέω. Ὁχι, θέλω νὰ πιστευθῆ πὼς ἔτι λέω παραπίνω, τὸ λέω καθὼς θάλεγε καὶ ὁ Ἰσχυρὸς, μ' ὄλη μου τὴν ἀγάπην, μ' ὄλη μου τὴν καρδίαν, ἀπὸ τὴ βιάση τὸ πῶς κατὰ βάθος τῆς ψυχῆς μου.

ΑΛΕΞ. ΠΑΝΤΑΖΗΣ

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ Κ. ΝΙΡΒΑΝΑ
ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ
ΤΟΥ Α' ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΟΥ
ΑΙΘΗΣΗΣ ΣΤΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ ΜΑΣ

ΤΡΑΠΕΖΑ
ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ & ΣΑΣ

Ὁδὸς Σταδίου-Μέγαρον Ἀρσακείου

Συνάλλαγμα. Δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρω χρωμάτων. Ἐκτέλεσις πάσης ἐντολῆς ἐν τοῖς Χρηματιστηρίοις Ἀθηνῶν, Λονδίνου καὶ Παρισίων καὶ πάσης Τραπεζικῆς ἐργασίας.

Καταθέσεις

- 4 ομο εἰς πρώτην ἀναζήτησιν
- 4 1) 2 ομο διὰ τρεῖς μῆνας
- 5 ομο δι' ἑξ μῆνας
- 5 1) 2 ομο δι' ἕν ἔτος

Καταθέσεις χρυσοῦ δὲν γίνονται δεκταί

φιλολογικὸν ἀετιδῆα (un aiglon litteraire) τὸν κ. Υἱὸν Jeannot. Ὁ Ἕλληνας αὐτὸς συγγραφεὺς ἔδωκε κάποτε λίγα διηγήματα γραμμένα γαλλικῶς, ἐπειδὴ ἡ Ἑλληνικὴ ὡς λέγει, δὲν τοῦ εἶνε ἀρετὴ. Τὰ διήγημα κ' ἐγλεντοῦσα μὲ τὸ στραγγαλιστικὴν τῆς γαλλικῆς γλώσσας καὶ μὲ τὸ παιδικὸν ὄφρα, ὅταν ἔξαρκα τριβῶν τὴ μάτια μου, τα ξανατριβῶ καὶ βλέπω μπροστὰ μου ἕνα ἀληθινὸν ὄγκον. Τί συμβαίνει ἐδῶ. Ἐκνευρίζω καὶ ἀμέσως μοῦρχειται στὸ νοῦ ὁ μακαρίτης ὁ Μωπασσάν. Ὁ Γαλλοῦ Ἕλληνας συγγραφεὺς δὲν εἰσίστασε νὰ πᾶρῃ ἕνα ὀλόκληρον διηγηματικόν τοῦ Γαλλοῦ γίγναται, νὰ τὸ βάλῃ μὲσα στὸ βιβλίον τοῦ ἰδίου κ' ἂν πᾶρῃ ἕνα καὶ μόνον τὰ ἐνόματα καὶ τὰ ἐπίθετα ἵσως ἀπὸ ἐθνικὴ φιλοτιμίαν νὰ τὰ κἀνῃ Ἕλληνα κἀ.

Ὁ κ. Ἐπισκοπόπουλος ἔχει καὶ κάποιαν μέθοδον ὅταν ἀντιγράφῃ ἢ παρῆρῃ ποτὸν, ὅπως θέλετε, ἀπὸ ξένου συγγραφεὺς γιὰ νὰ ἐμπνευσθῆ. Νὰ ἕνα πρόχειρον παράδειγμα. Στὸ περιοδικὸν ἡ «Τέχνη» στὸ πρῶτον φύλλον ἐδημοσίευσεν κατὰ τὸν περὶ τοῦ ποιήματι «Τὸ Μυλλικόν» ὅτι αὐτὸ μὲσα βρίσκει κανεὶς λίγον Δ' Ἀνοῦντσο, ἀρετὸν Βερλάν καὶ πῶς πολλὸν Louis Lestelle ποῦ ἕνα ποιήματ' αὐτοῦ (τὸ τριγυρτικὸν καὶ κωμικὸν τοῦ Ἀνατόλ Φρανς) εἶνε δημοσιευμένον στὸ γαλλικὸν περιοδικὸν «Humanité Nouvelle» τοῦ ἴδιου χρόνου. Καὶ στὸ ποιήμα αὐτὸ καθὼς καὶ στὸ περὶ τοῦ ποιήματ' αὐτοῦ κ. Ἐπισκοπόπουλου, ἡ νόησις ἐρχεται λίγον λίγον καὶ γαμίζει τοὺς δύο ἐρχοτάς φρικτοῦν τὰ δάχτυλα τοῦ ἑνὸς μίση στὰ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
& ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΙ

χρεωστοίμηνε στοὺς ἀναγνώστες μας γιὰ τὴ φιλολογικὴν ἐπιφυλλίδα τὴν ὁποίαν ἀπὸ τὸ περασμένον φύλλον ἀρχίσουμε νὰ δημοσιεύουμε. Καὶ ἡ ἐξηγήσι αὐτὴ εἶνε ἀπαραίτητη, ἀφοῦ εἰρήσθησαν μερικοὶ οἱ ὁποῖοι παραξενεύθηκαν ὅταν εἶδαν ὅτι στὸ ἴδιο φύλλον ὅπου ἐδημοσιεύθηκε τὸ θαυμάσιον ἀρθρον τοῦ κ. Ἀποκαυκου (γνωστὸν καὶ αὐτὸ ψευδώνυμον τοῦ κ. Νιρβάνου) ἐδημοσιεύθηκε καὶ ἡ ἐπίκρισις τοῦ φιλολογικοῦ του ἔργου.

Ἐκεῖνο ποῦ ἀποτελεῖ τὴν βίβιν τοῦ προγράμματος τοῦ «Νουμά», ὅπως πολλὰς φορὰς τὸ ἐδηλώσαμε, εἶνε ἡ ἐλευθερία τῆς γνώμης. Κινέμεν περιορισμὸν δὲν βάζουμε. Ὅτι μὲς σταλῆ, τὸ δημοσιεύουμε, ἀρκεῖ νὰ εἶνε καλὰ καὶ λογικὰ γραμμένον. Δὲν μὲς ἐνδιαφέρουσι τὰ πρόσωπα, ἀλλὰ τὰ πράγματα. Καὶ γιὰ νὰ πεισθῆτε, ἀρκεῖ νὰ σᾶς πούμε ὅτι τοὺς περισσότερους συνεργάτες μας, τὸν κ. Σταυροπούλον λ. χ. τὸν κ. Σπ. Ἀναστασιάδην, τὸν κ. Ἡλιόπουλον, τὸν κ. Iudas Errant καὶ τὸς ἄλλους ἀκόμη, δὲν ἔχουμε τὴν τιμὴν οὔτε προσωπικῶς νὰ τοὺς γνωρίζουμε.

Δημοσιεύουμε εὐχαριστῶς τὴν ἐπιφυλλίδα τοῦ κ. Ἡλιόπουλου, ὅπως ἐδημοσιεύσαμε καὶ τὴν ἐπιφυλλίδα τοῦ κ. Ἀναστασιάδην γιὰ τοὺς λόγους τοῦ κ. Μιστριώτη, μόνον διότι εἶδαμε πὼς πρόπει νὰ δημοσιευθῆ. Ἡ δὲ δημοσιεύσις μὲ εὐχαριστῶς καὶ ὅτι μὲς σταλῆ πρὸς ἀναίρεσιν ἢ διόρθωσιν τῶν γραφομένων του. Μόνον μὲ τὴν ἐλευθερίαν συζήτησι θὰ βγῆ κατὰ καλόν, καὶ τὴν ἀρχὴν αὐτὴν ἐννοοῦμε νὰ τὴν τηρήσουμε πιστῶς μέχρι τοῦ τελευταίου φύλλου τοῦ «Νουμά».

Ὁ «Νουμάς» οὔτ' ἐφημερίδα εἶνε, οὔτε περιοδικόν. Ἐπάρχουν τόσες ἐφημερίδες κ' ἐπάρχουν τόσα περιοδικὰ ἐξυπηρετοῦντα τὰς ἀνάγκας τῶν φορολογουμένων καὶ τῶν φιλολογουμένων πολιτῶν, ὥστε ἐπερίσσειε τὸ

δικόν μας. Ὁ «Νουμάς» εἶνε μόνον ἐλεύθερον βῆμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ νὰ μιλήσῃ ὁ καθένας, ἂν νομίσῃ πὼς πρόπει νὰ μιλήσῃ καὶ ἂν ἔχη τὸ θάρρος αὐτὸ ποῦ θέλει νὰ πῆ, νὰ τὸ πῆ παστορικὰ καὶ ξάστεραι.

Αὐτὰ εἶχαμε νὰ ποιῆμε γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη. τὴν τελευταίαν, καὶ τώρα ἐξυκολοῦσθε τὴν δουλειάν μας καὶ σᾶς ἀνυψοῦμε διπλάτες τῆς στῆλῆς μας.

ΔΕΧΟΜΕΘΑ

συγγραφεῖς, κύριοι, γιὰ κείνο ποῦ γράψετε στὸ φύλλον τῆς Κυριακῆς γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ Ἀσσανεῖου διαγωνισμοῦ.

Ἐποφαιτέψαμε—χωρὶς νὰ ποζήσουμε γιὰ προφήτες—πὼς θὰ στεφανωθῆ κάποιος ποῦ θὰ ἔχῃ τόση σχέσι μὲ τὰ γράμματα, ὅση καὶ ὁ κ. Μιστριώτης μὲ τὴν Λογικὴν (βλέπε καὶ ἐπιφυλλίδα μας: «Ρητορικὸν λόγον Γ. Μιστριώτη») καὶ ἐπιτόχημα. Κ' ἐβραβεύθηκε ὁ κ. Ἀμπελάς.

Τὸ περιεργότερον ὅμως εἶνε—καὶ γι' αὐτὸ ἔσασα καμαρόνουμε περισσότερον—ποῦ ἀναβρέμαμε καὶ τοὺς πρὸς τὸν κ. Ἀμπελάν ἀληθμονήτους στίχους τοῦ κ. Καζάκης, εἰσηγητοῦ τοῦ Ἀσσανεῖου:

... Ἀσπρόναι Τιμολέων.
Ἐκεῖνος ὅστις λησμονεῖ
Δὲν ἐνθυμεῖται πλέον.

Ὁ κ. Καζάκης δὲν ἐλπιόμηνε τὸν κ. Ἀμπελάν καὶ τὸν ἐβραβεύσε. Τώρα δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ γίνῃ τοῦ χρόνου εἰσηγητὴς τοῦ Ἀσσανεῖου ὁ κ. Ἀμπελάς καὶ νὰ βραβευθῆ ὡς δραματικὸς συγγραφεὺς ὁ κ. Καζάκης, γιὰ νὰ τοδαυθῆ πὼς καὶ ὁ κ. Τιμολέων δὲν λησμονεῖ, ἀλλ' ἐνθυμεῖται πάντοτε ἐκεῖνον ποῦ ἔγραψε τοὺς θαυμάσιους αὐτοὺς στίχους στὸ λεύκωμα του.

ΕΧΟΥΝ ΑΔΙΚΟ

ὅσοι καταφέρονται κατὰ τοῦ κ. Σκληροῦ βουλευτοῦ, Ἑθν. ἐδεργέτου κτλ. ὁ ὁποῖος ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν δόλια πατρίδα μᾶς ἀπεκάλυψε τοὺς Ἑγγλέζους Καρχαρίας ποῦ κοιτάζουν, διὰ τῆς μεθόδου τοῦ μονοπωλίου τῆς σταφίδας, νὰ μᾶς ρουφήξουν τὸ αἷμα μας.

Ὁ κ. Σκληρὸς ἔκανε, σὺν πατριώταις, τὸ καθήκον του. Τὴν ἀπομένει νὰ κάνουν τὸ δικόν τους καθήκον καὶ οἱ Ἑγγλέζοι βουλευταί, οἱ τόσο δεινῶς ἀπὸ τὸν Ἕλληνα συνάδελφόν τους ὄδυσθέντες, καὶ νὰ μᾶς ἀποκαλύψουν τοὺς Ἑλλήνας Καρχαρίας, οἱ ὁποῖοι κάνουν μιὰ ψευδοδωρεὰ στὴν ἐπαρχίαν τους μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ γίνων βουλευταί καὶ γιὰ νὰρ-

χρυσονόμισμα τοῦ ξανθοῦ κεφαλοῦ τῆς ἄλλης καὶ ζητᾶει ἐκεῖνος νὰ κοιμηθῆ ἐπάνω στὸ κεφάλι της καὶ ἔχουν τὰ μαλλιά της γαμῶμα, φῶς, ἀντανάκλασις, μυστικὴς σκιάς. Ἄλλες παρμωσιώτες καὶ ἔξωρες ποῦ βρίσκονται στὰ «Μυλλικὰ» εἶνε παρμωσέντες ἀπὸ ἕνα ὅμοιον ποίημα τοῦ Βερλάν. Σὺμπτωσης εἶνε αὐτὰ ὅλα; Ἐἴρω καὶ ἐγὼ τί νὰ πῶ;

Ὁ κ. Ἐπισκοπόπουλος γράφει καὶ κριτικὰς ὄχι μόνον γιὰ τοὺς δικούς μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς ξένους συγγραφείς, καθὼς π.χ. γιὰ τὸν Ἀνατόλ Φρανς στὴν «Τέχνη» ὅτι οὐκ ἀρετὴν τὸν Γάλλο συγγραφεὺν καὶ δειχνεῖ τὸ θαυμάσιόν του μὲ κάποιαν λόγια, ποῦ λένε πὼς τὸν ἐγνώρισεν ὄχι μόνον ἀπὸ κοντὰ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆ βελύχου ψυχῆ τῶν βιβλίων του. Καὶ ὅμως σ' αὐτὴ τὴν κρίσιν νομίζε κανεὶς πὼς διαβάζει σὲ κάθε γραμμῆ τὸν Μπουρζέ—τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀρετήριον ποῦ τρέφει πολλοὺς κριτικούς μας, καθὼς θὰ δοῦμε παρακάτω—καὶ μόνον τὸ Μπουρζέ. Ἀναφέρει ἐκεῖ ὁ κ. Ἐπισκοπόπουλος τὸ Ρενάν, τὸν Σταντᾶλ, τὸν Ταιν καὶ τοὺς χαρακτηρίζει ὅλους ὅπως καὶ ὁ Μπουρζέ, μὲ τὰ ἴδια ἐπίθετα, μὲ τὰ ἴδια παραδείγματα τῶν βιβλίων τους, μὲ τὴν ἴδιαν ψυχολογικὴν παρατήρησιν. Διαβάζετε τὸν Μπουρζέ σ' ὅτι ἔχει γράψῃ γιὰ τὸν Ἀνατόλ Φρανς καὶ τοὺς ἄλλους καὶ θὰ βρῆτε μὲσα σ' αὐτὰ τὸν κ. Ν. Ἐπισκοπόπουλον, ὁ ὁποῖος ἡμπορεῖ νὰ κατηγορήσῃ καὶ τὸν Ταιν ὅτι τὸν ἔχει ἀντιγράψῃ σὲ πολλὰς μεριὰς.

Καθὼς βλέπομε οἱ κ. κ. Νιρβάνου καὶ Ἐπισκοπόπου-

λος τραβᾶνε τὸν ἴδιον δρόμον; θελήσανε φαίνεται γιὰ τιμὴν τοῦ ἑνὸς πατρῴν καὶ τοῦ Δ' Ἀνοῦντσο, νὰ πραγματοποιήσουν τὸν τίτλον ἑνὸς υἱοστορηματικῶν του («Ἐπισκοπὸς καὶ Σπ»). Καὶ μὲ τὴν ἀλήθειαν νομίζε κανεὶς κάποιαν βραβεῖαν λύπην νὰ βλέπῃ τοῦ τόσο μελετημένους λογίους νὰ μὴν παρουσιάζουν καθυπερῶς οἰκὴ τους καὶ ἀληθινὴν δημοσιογραφικὴν φιλολογικὴν ἐργασίαν. Γιὰ τὴν πολλὴν μελετή τους ἀξίζουν ἴσως καὶ παράσημο· ἀλλὰ γιὰ τὰ γραφομένα τους; Ὁ κ. Ἐπισκοπόπουλος παρουσίσε καὶ ἕνα ὄφρα στὰ χρονογραφήματα, ποῦ θελήσανε καὶ ἄλλοι νὰ τὸν μιμηθοῦνε. Παράδειγμα ὁ κ. Τσοκόπουλος. Μὲ εἶνε τόσο ξεδιαμμένον τὸ χρονογραφηματὶ του αὐτὸ, ποῦ καλλίτερον ὅλτων νὰ μὴν ἐμμεῖτο. Κι' ἀφοῦ τὸν ἀναβρέμαμε, ἄς θυμηθοῦμε τὸ ὄφρα τῆς: «Εἰς ἀναζήτησιν τῆς Εὐτυχίας». Ἐπικίτησε καὶ ἐτάχθηκε καθὼς τοῦπρεπε, διότι καὶ αὐτὸ εἶχε τὴν προπατορικὴν ἀκαρτίαν ἦταν κλεμμένον στὸ πῶς πολλὸ μέρος του ἀπὸ τὸ ὁμώνυμον Γερμανικὸν ὄφρα, ποῦ ἔχει μεταφρασθῆ καὶ στὸ Γαλλικόν. Δὲ θυμᾶμαι τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφεὺς ὅταν τὸ θυμᾶται ὅμως βέβαιον ὁ κ. Τσοκόπουλος.

Καὶ μιὰ ποῦ ἀναφέρει δραματικὸν ἔργον, ἄς πῶμε καὶ λίγα λόγια γιὰ τὸ θέατρο, ποῦ δὲν ἔχουμε καὶ γιὰ τοὺς δραματικούς μας συγγραφείς. Στὴ σημερινὴν ἐποχὴ βίβλια οὔτε ἴσως θεατρικῆς ζωῆς βρίσκει κανεὶς, μὲ ἐδῶ καὶ πάντοτε-ἔξῃ χρόνις ἔγινε κάποιαν κίνησιν καὶ παρουσιάσθησαν μερικοὶ δραματογράφοι καὶ κωμωδιογράφοι γυρεύοντες

θούν έδω να κοπανάνε μαζή με τους άλλους συναδέλφους τους άερα μέσα στο Έθνικό γουδι τής όδου Σταδίου.

Δεν είναι κρίμα κι' άδικο να γνωρίζουμε τους Έγγλέζους Κιργκρίκς, και να μην έχουμε ειδήσει για τους δικούς μας, μεταξ' των όποιων ό κ. Σκληρός έχει όλα τα προσόντα και τα δικαιώματα να ποζάρει ως Αρχικιργκρίκς;

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΥΜΕ

πάλι το «Τραγούδι του Όδοιπόρου» του Γκαίτε, τό τόσο καλά μεταφρασμένο από τον ποιητήν κ. Νιλ. Μαλκαλάκη, διότι στο προηγούμενο φύλλο έδημοσιεύθηκε λανθασμένα:

Απάνω άπ' τις βουνοκορφές γαλήνη περισσή και μόλις στις βουνοκορφές μίαν άναπνοή τής πλάτης, μετα στ' όσους τ' ή πουλιά τσιπκάνουνε, και σ' περιμένε, και γρήγορα σέ λίγο θ' ήσυχάτεις.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Συμμεριστική κατάσταση τής έν Καίρω Έλλαν. Όρθοδόξου Κοινότητ'ς. Ό έν Καίρω όμογενής ιατρός κ. Ν. Πιστης, έξεδωκεν έν φυλλάδιω μίαν συνοπτικήν μελέτην προωρισμένην προς άνάγνωσιν κατά τήν Γεν. Συνέλευσιν τής 4,17 Μαΐου. Ό έγκριτος ιατρός και μέλος διακεκριμένος τής κοινότητος, διά τής μελέτης του αυτής αποδεικνύει ότι έργον κυριότατο τής κοινότητος πρέπει να είναι ή ίδρυσις Έθνικού εκπαιδευτήριου κ' Έλληνικού Νοσοκομείου, δύο δηλ. ίδρυμάτων, ήπειριτήτων, τά όποια μεγάλως θ' ήξυπηρετήσουν τή Έθνικήν συμφέροντα. Κ' επιλέγει: «Ό κόσμος άπαιτεί παρά των έκλεκτών αύτου έργα και πάλιν έργα και πάντοτε έργα. Και άν επί τή έλπίδι μόνον επιτελέσασαι τούτων έπέρχεται άριωγός, εύλόγητον ήποθέτει: ότι και ένθαρουντικώτατον θ' ύποστηρίξη τήν πογκλατοποίησιν των έπαγγελιών».

— «Λογοςία του Διοικ. Συμβουλίου του έν Ακρύνη Φιλοκαρμείου κατά τό έτος 1902». Καί ή φρεσινή λογοδοσία ήποθετεύει με πατη φρονήσιν και μικροκωσούσχη διαχειρίζεται ή παρουσία του φιλοθρωπικού αύτου ίδρύματος, τό όποϊον και ή Κυβέρνησις άφείλε να ύποστηρίξη περισσότερο και οι όμογενείς με μεγαλειότητα σποργήν να τό περιβάλλουν.

— Μυθιστορήματα και Λιγνήματα. Βον τεύχος. Περιέχει τήν έξομολόγησιν του Frank Harris τήν Βάριγκ Όλέσσοβα του Γόρικ και τήν Λυθίαν του Ροσνύ. — Περιεχόμενα του όδου τεύχους των «Παναθηναίων». Μακρομάννη: Μακιαδέλως. Ποιήματα Γκαίτε και Βύρωνος (μετάφρ. Μαλκαλάκη) Πηλκαλ Τρισεύγενη (άπόσπασμα) Παναγιωτίδου Πώς ένδύονται αι άπόθιδες, Παπαδικιάντη ή Φόνισσα Μάγιστρον (μετάφρ. Χ. Δαρυλαξή).

ΚΕΡΔΟΣ 310.560 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναι! 310,560 δραχμάς έδωκε μέχρι τούδε τό γραφεϊον του τραπεζομειστου κ. Γω. Φωτίου εις τους πελάτας του. Ητοι εκ των άγοραστών λαχειοφόρων δημοσιών εκ του γραφείου του έχουσι κερδίσει διάφορα ποσά άνερχόμενα εις τον στρογγυλόν άριθ. 310,560 δραχμάς.

Ό κ. Γω. Φωτίου θέλει ν' αναδιβάτρη τό ποσόν τούτο εις 1,000,000 δρ. Έπιθυμών δέ, ένα τυχευτήριον τούτων πέντε αι τάξεις τής κοινωνίας ό π ο ρ ο β ε ζ ει τήν προκαταβολήν δι' έκάστην λαχειοφόρον τής Έθνικής Τραπέζης εις δραχ. 8 και καλεί τους θέλοντας ν' ήγοράσωσι τούτην να προσέλθωσιν εις τό τυχερόν γραφεϊόν του, όπου πάντως θ' ή κληρωθή μετ' άμοιβής δημοσιότης και τί χαρτί να είναι ή πρώτη με τάς 70,000 χρυσάς δραχμάς τήν 18 Ιουνίου έ. έ., ότε γενήσεται ή κλήρωσις. Ωστόσο ήσυχάζονται και λαχειοφόροι δημοσιότης αυτής Έθνικής Τραπέζης διά τήν αύτήν εις τό έπίστον κλήρωσιν τής 18 Ιουνίου 1903 άντι μίας δραχμής έκάστη.

Η ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΩΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

είδοποιεί ότι

άπό τής 20 τρεχ. μηνός Μαΐου έ. έ. έτάθη εις χρήσιν τό θερινόν όρομολόγιον γραμμής Κηρισίας και Ακυρίου έχον ούτω

Έξ Αθηνών διά Κηρισίαν 5,6,7,8,9,10. 11.10', 12.10' π. μ. 3,4,5,6,7,8,9,10 μ.μ.

Έκ Κηρισίας δι' Αθήνας 6.10', 7.10', 8.10', 9.10', 10.15', 11.15' π. μ. 2.10', 3.10', 4.10', 5.10', 6.10', 7.10', 8.10', 9.10', 10.10', 11.10' μ.μ.

Κυριακάς και έργασις προστίθενται Έξ Αθηνών διά Κηρισίαν 11. μ.μ. Έκ Κηρισίας δι' Αθήνας 12,10' μετά τό μεσονύκτιον.

Έξ Αθηνών διά Ακύριον 7.50' π. μ. και 4.50' μ.μ.

Έκ Ακυρίου δι' Αθήνας 6.15' π.μ. και 5.15' μ.μ. Σημ. Κατά τεύχρην άκίκα ήμείστοιχίαι γραμμής Κηρισίας.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Κορυθαλόν. Για να πεισθήτε πως έχουμε δικαιο όταν έγράφουμε πως ή μεταφρασις του κ. Γνευτου δεν έχει καμιά συγγένεια με τάς προηγούμενας μεταφράσεις του Νάινε, τας παραθέτουμε μιά μονάχα σποργή από ένα τραγούδι, μεταφρασμένο από τον κ. Βλάχο, και θ' όδητε άμέσως τήν διαφορά.

Μετάφρασις κ. Γνευτου

... Τήν πίνει τό κλάμα και πετάει στο ποτάμι τό άρχιό στεφάνι. Και τήν δόνη στο κλαρί κελαδίζει — Η άγάπη τήν άνοιξι πίνει.

δάφνης θεατρικής, χειροκροτήματα και παρίδες άπ' τό Κοινό. Γιατί όσο λίγα κι' άν ήνε τά π ο ρ ο σ τ ή, που πέρνουν άπ' τους θεατρίνους, πάντα παραδες είναι, που τόις βγάνει άπ' τήν τσίπη του ό κοσμάκης.

Και μούργεται πρώτα-πρώτα στο νού ό κ. Ν. Αίσκαρης, που ρίχνεται πως θέλει νήχη τό μονοπώλιο τής θεατρικής έμπνίδας. Έχει γράψει κάμποσες μικρούλες φάρσες και κωμωδίες με καμιά άπ' αυτές δεν έκαμε τόσο θόρυβο ότο τά «Μαλλιά-Κουβάρια». Μι τήν έξυπνη αύτή φάρσα έπέλασεν όπωςόδηπε ό κοσμάκης ένψ άπ' τήν έλλη μερικά τον κοσμάκη τον γέλασε ό κ. Αίσκαρης, γιατί όταν έγραφε «τά «Μαλλιά-Κουβάρια» είχεν μπροστά του τον «Député de Bombignac» του Bisson και τό «Γιά τό Βαϊδαλειόδα» του Δελακούρ και Έννεκέν, κ' έπικρινεν άπ' αύτά έλάκερη τήν ύπόθεσι, τά πού χτυπητό έπειτόδωκ, τήν ψυχή του έργου-έν μωρφή, τάτωια έργα να έχουνε ψυχή—έβαζε μερικά κλαμπούρια, έκανε τά όνόματα και τής τοποθεσίας Έλληνικής και τό ξερούριζεν ύπτεσα για δικό του.

Όσο να θελήσουν να δικαιολογήσουν τό πράγμα ό κ. Αίσκαρης κ' οι φίλοι του, ότι βρίσκει κανείς όμοιότητες έπειδή στα Έλληνικά και στα Γαλλικά έργα όλες αυτές ή φάρσες βύτη έχουνε τήν παρεξήγησι, δε ήχουνε δικηο γιατί τά κείμενα θ' ριωνίζου τήν άντιγραφή που έγινε.

Με κωμειδύλλια και φάρσες, που άλλες μεξίλωρθήκανε κ' άλλες ούτε μίς στιγμής ζωής είδανε, θέλησε να

βγή στο θεατρικό κόσμο κι' ό κ. Δελιχατερίνης για να γράψη μιά μέρα και δράμα. Και έγραψε τή «Μικρούλα», δράμα π α ρ μ ε ν ο ά π ο τ ή ζ ω ή, καθως έλεγαν μερικές ρεαλίζμες στις έφημερίδες. Μή ή ζωή δεν είχε να κήμη τίποτε στη «Μικρούλα» γιατί δεν ήταν παρμένη άπ' αύτή, αλλά από ένα μυθιστόρημα του Ρισμπούργ, τό «Παιδί του Προατείου» μεταφρασμένο κ' Έλληνικά και τυπωμένο στην Κωνσταντινούπολη. Η ύπόθεσι του δράματος του κ. Δελιχατερίνη βρίσκεται άλλκερη στο δεύτερο τόμο του μυθιστορήματος αύτου με τά ίδια πρόσωπα τά ίδια έπεισόδια, χωρίς ν' αλλάζουνε ούτε γραμμή, τον ίδιο ιατρό με τίς θεωρίες του, τίς φυσιολογικές. Μόνο τό ρωλόι που θ' χτυπήση τά μεσάνυχτα για να γίνη ή άναγνώριση δεν ύπάρχει εκεί. Α! αυτό τό χτύπημα του μεσονυχτιού είναι άλλκερο του κ. Δελιχατερίνη. Τό γέννησε τό μυαλό του και είναι άδικο να του τό πάρουμε.

Και ψήχνοντας κανείς μέσα στα δραματολόγια των διαφόρων θιάσων θ' βρή μπροστά του ένα κωμειδύλλιο που επήχτικε πολλές φορές και είχεν άρκετή έπιτυχία Τον «Δόν Κιζώτη» του κ. Στρατηγοπούλου. Φοβερός συγγραφέας κι' αυτός. Βρήκε μιά μετάφραση μινής διασκευής του άθόντου έργου του Θεοδάντες σε κωμωδία, τυπωμένη στα 1868, τήν πήρε, τήν άλλαξε λίγο, άνακάταψε μερικά μέρη ύπό τον «Δόν Κιζώτη» του Σκαροδ και από τήν όμώνυμη Γαλλική κωμική όπερα και παρουσιάστηκε στο κοινό ως δεξιάς κωμειδύλλιογράφος. Χ-

Μετάφρασις κ. Βλάχο
... Κλαίει και στο ποτάμι ρίχνει ή βοσκοπούλα
Τά λουλούδια όλα κι' όλο τό στεφάνι,
Και ψηλά τήν δόνην τραγουδούν και λένε:
— Μή ή άγάπη τί γλυκά που πίνει.
Έρβεινο ιδίως τό: «(Όλο τό στεφάνι» πως σάς ρίχνεται;
Φαντασθήτε να πετούσε στο ποτάμι τό μισό στεφάνι και με τ' άλλο μισό να έστερύνου τον κ. μεταφραστήν!

— κ. Γκένωσων εις Κάϊριον Έλλάχμε τήν τυχερομή. Σας εύχριστούμεν — κ. Γόρικ εις Βοστίτια. Σας παρακλούμεν να μάς στείλετε τήν διεύθυνσι σας για να λαμβάνετε τό φύλλο πακτικί. Όσο για τό άλλο, ούτε να τό κείπτεσθε κ'ν. Οι ένθουσιζόμενοι με τήν ιδέα είναι τόσο σπάνιοι σήμερα.

— κ. Ι. Σταμν. Θ' δημοσιεύη. Ευχριστούμεν — κ. Αθηναϊον Π. Ζίτην. Όπως τά λένε για τον κήπο τής Πλατείας του Σουτάγκματος, έχετε δικαιο. Αλλά και μετ' όπως τά λέμε. Άδικο δεν έχουμε. Ηλεκτροποτισθήτω λοιπόν! Δεν συμφωνούμε μαζή σας για τήν Διεθνή. Αν έπρόκειτο περί έργων, πρώτος ό «Νουμάς» θ' ύπετάσαστο. Αυτυχώς όμως, όπως θ' πεισθήτε, πολύ γρήγορα ούτε περί λόγων κ'ν δεν πρόκειται. Πρόκειται περί κάποιου άλλου τό όποϊον θ' ήκουσθη σαν τό βιολί του Ναρτοκίν Χόντζα, όταν θ' τελειώτρη ή Έκθεσις.

— κ. Χαμαϊλέοντα. Θυμάσαι! Τήν Κυριακή θ' δημοσιεύη. — κ. Σ. Σ. Ευχριστούμεν. Στ' άλλο φύλλο δίχως άλλο. — κ. Γραφιά Έχετε δικαιο και πολύ καλά τά λένε. Θ' δημοσιεύη τήν Κυριακή, γιατί σήμερα δεν περισσεύει χώρος.

— κ. Ν. Πρ. Τό παρεξηγήτατε. Δεν έννοούταμε τον κ. Τιμόλ. Μωρατίτην όταν έγράψαμε προχθές εις τήν στήλην αύτήν περί κάποιου χειρογράφου ως άντιπροσωπεύοντος τήν φιλολογικήν κοινότητα.

— κ. Π. Πασχ. Έλλάχμε τά βιβλία. Ηθ' τά διαβάσουμα και θ' γράψουμα. Σας εύχριστούμε για τά καλά λόγια που μάς γράφετε.

ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΙ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΚΑΤΖΙΚΩΣΤΑ

Προκλήουξς μειοδοσίας

Κατίθενται εις μειοδοτικήν δημοπρασίαν πάντα τά είδη του παντοπωλείου, λαχανοπωλείου, κρεπωλείου και άρτοποιείου τ' άναγκαζούντα εις τό Όρφανοτροφείον Κατζικώστα, ως και ή κάσιμος ύλη προς χρήσιν αύτου.

Των όρων τής μειοδοσίας δύναται να λάβη γνώσιν ό βουλόμενος έν τω γραφείω του οίκονόμου του ειρημένου Όρφανοτροφείου καθ' έκάστην άπό τής 9—12 π. μ. και άπό τής 3—6 μ. μ.

Η μειοδοσία γενήσεται έν τω συνήθει τόπω των δημοπρασιών τή 25 Μαΐου έ. έ. ώρα 10 π. μ.

Έν Αθήναις τή 6 Μαΐου 1903
Έκ του Όρφανοτροφείου Γ. και Αικατερίνης Κατζικώστα).

λάλι του.
Καθως βλέπουμε αύτοι οι κύριοι τά πείσουνε μονοκόμματα τά έργα τους από τους ξένους συγγραφείς και δεν κάθουνα: να πολυσκοτίζουνα: πως να συνκρολογήσου τον ένα μέρος με τό άλλο, καθως έκανε μιά φορά ό κ. Περεπιόδης στο δράμα του «Η Μαργαρίτα» όπου μιά πράξη ήτανε παρμένη από τον «Αμλέτο», ή σκηνή του Νεκροταφείου—Άλλη από ένα μυθιστόρημα του παληού καλού κειρού, τον «Απαγγωνισθέντα»—ή σκηνή που ό γιγτρύς ξαναφέρει στη ζωή ένα σκοτωμένο—κι' Άλλη δεν θυμάμα: κ' έγω άπό που.

Είνε τό ίδιο σύστημα έργασίας σ' όλους αυτούς. Παιρνουν μιά ύπόθεσι ή ένα άλλκερο έργο, τό «διασκευάζου εις τά καθ' ήμεις», γίνονται δραματικοί συγγραφείς κ' έτσι πίνε: λιώντας. Μή μήπως είναι μόνον αυτοί; Κι' Άλλοι που έχουνε περισσότερα δικαιώματα στα Έλληνικά γράμματα δεν μένου πίσω στην εκμετάλλευσή τής ξένης ιδέας. Παρά-ειγμα ό κ. Μπάμπης Άννινος, που έχει γράψει νόστιμα και έξυπνα πράγματα, με και που δείχνει από χίλια μιλία μακρυν, ότι γενναία πολύ γενναία έπιχορήγησι του δίνει ή Ιταλική φιλολογία

ΠΡΟΚΛΗΣ Δ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

(άκολουθεί)